

Hoofdstuk 108

Lieve kleinkinderen,

In 1930 werd mijn vader aan de Christelijke Nationale Lagere School in Kollumerpomp als onderwijzer benoemd.

In 1936 liet hij voor het bedrag van 2956,00 gulden een huis bouwen.

Adres: Foijingaweg 12

Dat geld moest hij lenen. Mijn moeder vertelde mij dat hun huisarts Theo de Jager wel borg voor mijn vader wilde staan.

Toen mijn vader in 1950 ziek werd, was dat bedrag nog lang niet terugbetaald. Maar wat erger was, na een jaar ziek geweest te zijn werd het salaris van mijn vader erg gekort of hij moest weer een maand lang voor de klas staan.

De gepensioneerde onderwijzer, meester Volbeda uit Zoutkamp, heeft toen een maand lang in plaats van mijn vader voor de klas gestaan. Met het salaris, het geld dat hij die maand verdiend had, kwam deze meester Volbeda bij mijn moeder en gaf het aan haar. 'Voor de huishouding,' zei hij. Ja, mijn vader had die maand geen geld verdiend en ook geen ziektegeld gekregen. Officieel stond hij immers voor de klas.

Lieve kleinkinderen, zo zie je maar weer: in de nood leert men zijn vrienden kennen!

Op 26 januari 1952 stierf mijn vader. Een week na de begrafenis stond er een vrijgezelle dorpsgenoot bij mijn moeder op de stoep.

Meester Visser had driehonderd gulden van hem geleend en die wilde hij, nu meester niet meer leefde, zo snel mogelijk terug.

Een dag later is mijn moeder met lood in haar schoenen op de fiets gestapt.

Ze ging naar een gepensioneerde boer in Kollum, van wie mijn vader geld had geleend voor het bouwen van zijn huis. De schuld was nog lang niet afbetaald.

Maar zijn reactie op de vraag van mijn moeder was: 'Dat is goed.'

Zonder te aarzelen liep hij naar het kabinet en uit die grote kast pakte hij driehonderd gulden en gaf het aan mijn moeder.

Lieve kleinkinderen, hoe verschillend mensen reageren op mensen in nood, kunnen jullie ook in onderstaand hoofdstuk lezen.

**Hoofdstuk 108 - Vlucht uit Jeruzalem - 2 Samuël 15 : 7 – 37
2 Samuël 16 : 1 – 14**

Absalom was met zijn leger al op mars naar Jeruzalem toen David bericht van de opstand kreeg.

‘Heel Israël is u ontrouw geworden en loopt achter uw zoon aan. Ze hebben voor kroonprins Absalom gekozen,’ zeiden ze.

De koning begreep direct dat het er voor hem niet zo best voorstond en dat Absalom alles op alles zou zetten om hem in handen te krijgen. Als hij met zijn lijfwacht en zijn klein legertje in Jeruzalem bleef, zou hij ingesloten worden. En als de stad dan na hevige gevechten ingenomen zou worden, wee Jeruzalem! Er zat niets anders op: hij moest vluchten. Weg uit de stad en dan de rivier de Jordaan oversteken waar de mensen hem hoogstwaarschijnlijk wel trouw waren gebleven. De hoofdstad waar de Heer woonde boven de gouden ark mocht niet ontviid worden door een strijd van vader tegen zoon. Dat was nog het allerergste, dat zijn eigen zoon hem dit aandeed, *hem zelfs wilde doden....*

Zo snel als maar mogelijk was trokken ze de stadspoort uit, de berghelling af naar de Kidronvallei. Bij het laatste huis van de stad bleef David staan en liet zijn getrouwen aan zich voorbijgaan. Het deed hem goed dat al zijn oude vrienden nu weer met hem meegingen. Dat ze hem in dit bitter uur niet in de steek lieten. Dat ze zelfs hun leven voor hem over hadden. Heel Juda mocht hem dan in de steek hebben gelaten, de stad Jeruzalem hield het met hem. Daar marcheerde zijn lijfwacht langs hem heen. Allemaal geharde kerels die in de strijd meer dan één keer zijn leven gered hadden. En daar liepen zijn oude vrienden met wie hij voor koning Saul gevlucht was. Daar waren Joab en zijn broer, de sterke Abisai. Nee, met zulke mannen in zijn leger was nog niet alles verloren.

Ook was daar generaal Ittai, met zijn bende Filistijnen. Hij wenkte hem en zei: ‘Waarom gaat u met ons mee op deze droevige tocht? U bent een vreemdeling en nog maar pas in mijn dienst. Ik geef u toestemming om naar uw eigen land terug te keren.’

Ittai kreeg een kleur. Toen stak hij zijn hand omhoog en zei: ‘Zo zeker als de Heer leeft en zo zeker als u leeft, ik zal met u meegaan. Overal waar u ook maar heen gaat, ga ik met u mee! Ook al wordt dat mijn dood.’

David werd er stil van. Hoe was het mogelijk dat een Filistijn hem zo trouw was, terwijl zijn eigen zoon hem naar het leven stond?

Maar dit was het woord dat de profeet Nathan gesproken had: *‘Ik zal het kwade over u brengen uit uw eigen huis....’*

En hij David, hield zo verschrikkelijk veel van zijn zoon Absalom!

Toen ze verder gingen, de berg af en door de Kidronvallei liepen, zag hij veel mensen uit Jeruzalem aan de kant van de weg staan. Ze wilden nog één keer hun koning zien en huilden bittere tranen toen ze hem zagen gaan.

Tussen de mensen stonden de priesters Abjathar en Sadok met de ark des Heren. Ze hadden de heilige ark op de grond neergezet en brachten offers op een altaar aan de kant van de weg. Toen David bij hen kwam wilden ze met hem verder

gaan. Maar tot verbazing van iedereen stuurde koning David de ark des Heren terug naar Jeruzalem, naar de stad-van-God. Dat moest zo blijven, ook al ging Absalom voor een bepaalde tijd daar wonen.

De wettige koning vluchtte, maar God zou hem eens terugbrengen.

Maar ook al gingen de beide priesters Abjathar en Sadok niet mee, ze konden wel helpen. Allebei hadden ze een zoon die berichten uit Jeruzalem aan David zouden kunnen laten weten.

Voor al voor priester Abjathar was het erg moeilijk om David in de steek te laten. Zoveel jaren was hij met David mee voor koning Saul op de vlucht geweest. Hij kon het maar moeilijk verkroppen dat zijn plek nu niet bij zijn vluchtende koning David was.

En verder ging de koning de olijfberg op. Zijn sandalen had hij uitgedaan en om zijn hoofd droeg hij een zwarte rouwdoek. Hij was nog niet eens boven of een boodschapper kwam bij David en zei: *‘O koning, ook uw raadsheer Achitofel heeft zich bij Absalom aangesloten.’*

Wanhopig stak David zijn handen ten hemel. Dus, ook Achitofel zat in het complot. Achitofel, de hem jarenlang zulke goede adviezen had gegeven. Maar na even nagedacht te hebben kon hij het begrijpen. Ook dit hoorde bij zijn straf voor de moord op Uria. Maar dit was wel een ramp, want in heel Israël was er geen man die zo wijs was als deze raadsheer Achitofel.

‘O Heer,’ bad David, ‘geef toch dat Absalom niet naar Achitofel luistert, want dan ben ik verloren.’

Achitofel, de raadsheer van koning David...

Het was alsof God Davids gebed direct verhoorde, want daar kwam een tweede raadsheer van David aanlopen. Het was Chusai, de Arkiet. Ook hij had ten teken van rouw zijn kleren gescheurd en aarde op zijn hoofd gedaan,. Chusai wilde

met zijn koning mee, maar David wist dat deze oude man hem op de vlucht alleen maar tot last zou zijn.

Hij zei tegen hem: 'Gaat u liever terug naar de stad en zeg tegen Absalom: 'Mijn koning, uw dienaar zal ik zijn zoals ik vroeger uw vader gediend heb.'

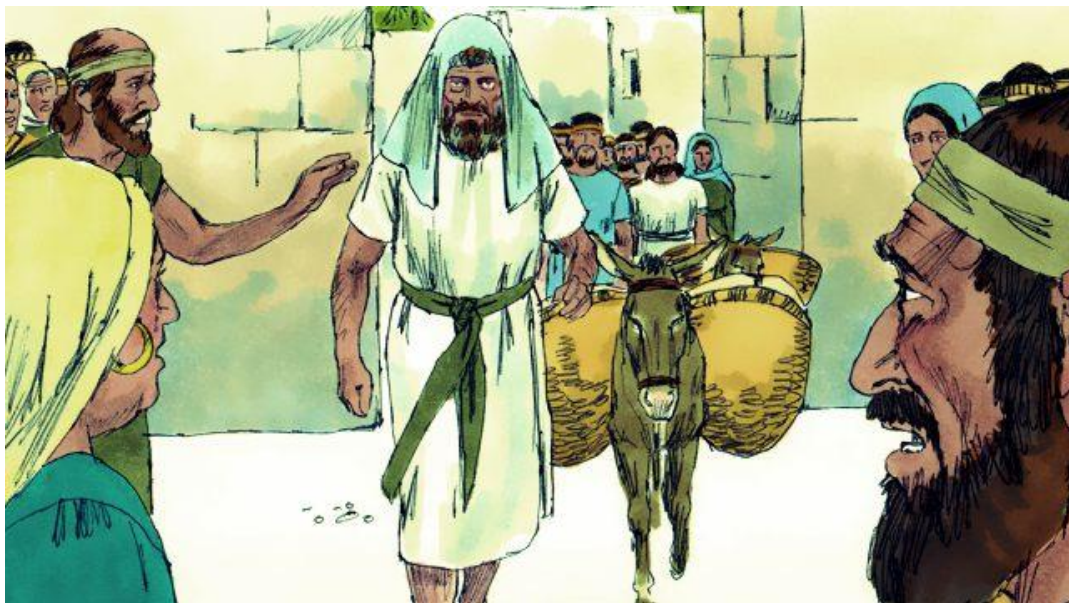
Op die manier kunt u de plannen van Achitofel doorkruisen. Probeer Absalom domme dingen te laten doen. Dat hij **niet** luistert naar de raad die Ahia (Achitofel) hem geeft. En als het nodig is, de priesters Sadok en Abjathar zijn ook in de stad. Zij kennen wegen om mij een bericht te sturen.'

Chusai keek verwonderd naar David. Dit was niet gemakkelijk wat David van hem vroeg. Eén verkeerd woord en het kostte hem zijn leven. Maar aan de andere kant lokte dit avontuur hem ook wel aan. Hij was niet bang uitgevallen. 'Koning,' zei hij, 'ik ga.'

Hij draaide zich om en ging op stap richting Jeruzalem. Hij keek niet achterom. Voor de buitenwereld leek net alsof hij nu voorgoed afscheid had genomen van koning David.

Toen hij later door stadpoort Jeruzalem binnenliep, had hij een nieuwe mantel aan en alle zand en stof was uit zijn haren gekampt.

Terwijl Chusai naar Absalom ging, meldde zich weer een man bij koning David. Het was Siba, de dienstknecht van Mefiboseth, de zoon van Davids overleden vriend Jonathan. Siba kwam met een span ezels en bracht de koning tweehonderd broden, honderd plakken rozijnen, verse vruchten en ook nog een zak wijn. Dit eten kon David heel goed gebruiken, maar nieuwsgierig vroeg hij: 'Waar is jouw heer Mefiboseth? Die heeft toch niet de kant van Absalom gekozen?'

'Mefiboseth heeft toch niet de kant van Absalom gekozen?'

‘O koning, het is nog veel erger. Mijn heer Mefiboseth wil nu in deze situatie proberen om zelf koning te worden.’

Voor David was dit erg pijnlijk om te horen. Hij had Mefiboseth zo goed behandeld en nu hoorde hij dit.

Als reactie zei David: ‘Ik wil nooit weer iets met jouw heer te maken hebben. En alles wat ik hem gegeven heb, geef ik aan jou.’

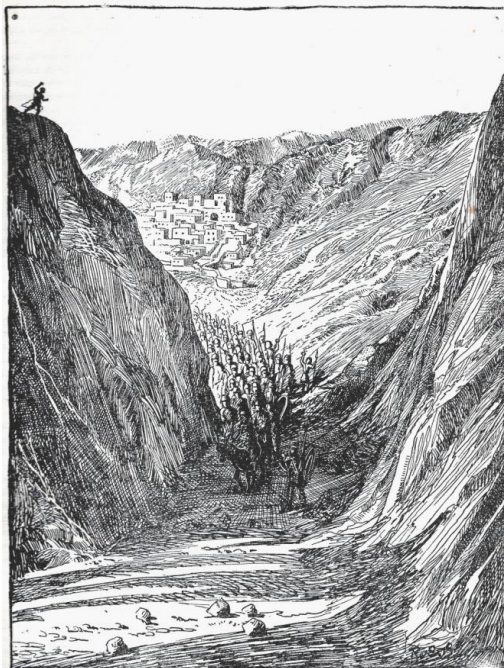
Siba werd erg blij met dit antwoord. Dit was meer dan hij op gehoopt had. Hij liet zich voor koning David op de grond vallen en bedankte hem uitbundig. Het was een grote leugen wat hij David verteld had. En als David goed nagedacht had, dan had hij dit ook kunnen weten. Maar op deze zwarte dag in zijn leven had David te veel andere zaken aan zijn hoofd.

En Siba, de ontrouwe dienstknecht, ging snel naar huis om zich het bezit van zijn heer Mefiboseth eigen te maken....

Nadat koning David met zijn mannen door het dorpje Bahurim waren gekomen, voerde de weg hen langs een smal pad met aan beide kanten steile rotswanden. Hoog boven hen, over de heuvelrug, liep een man die op hen neerkeek. De mannen van David letten niet op hem.

Maar ineens, toen hij precies boven koning David was, begon hij luid te schreeuwen en ze zagen dat hij met z’n armen begon te zwaaien, net alsof hij stenen naar beneden wilde gooien.

Allemaal hoorden ze: ‘Maak dat je wegkomt, vuile moordenaar! Stuk ongeluk! Door jou is Saul geen koning meer. Nu wreekt God het bloed van Saul aan jouw familie. Jouw eigen zoon Absalom wil koning worden. Wat goed dat jij moet vluchten. Dat is jouw verdiende loon, moordenaar die je bent!’

‘Maak dat je wegkomt, vuile moordenaar!’

Al vloekend en tierend bleef deze man hoog op de berg met hen meelopen. Nu ze beter zagen, herkenden ze hem. Het was Simeï, de zoon van Gera, uit het huis van Saul. Hij was nog steeds erg kwaad omdat familieleden van hem opgehangen waren door de Gibeonieten. Dat was Davids schuld niet, maar Simeï nam het hem wel erg kwalijk. Al luider klonken zijn vervloekingen. Abisaï, de broer van Joab liep naar David toe en vroeg: ‘Hoe lang zal die dode hond daar boven op de berg u nog blijven vervloeken? Laat mij naar hem toegaan. Dan sla ik hem zijn kop af.’

Maar David vond het niet goed. Het was waar, deze Benjaminit Simeï verdiende de dood, maar vandaag kon David er niet toe komen om die beslissing te nemen. Steeds moest hij denken aan de dood van Uria en *dat het zijn schuld was dat hij gesneuveld was*. En hoe kon hij dan nu vandaag een ander straffen? ‘Nee,’ zei hij streng, ‘vandaag hoeven jullie niet voor mij te vechten. Als mijn bloedeigen zoon mij naar het leven staat, hoe zou die Benjaminit mij dan niet haten? Laat hem mij maar vervloeken: misschien is God barmhartig en is dit de straf voor de moord op Uria, die ik gedaan heb.’

Abisaï sprak David niet tegen. Wanneer David dan niet wijzer was moest hij het zelf maar weten! Maar hij zou er nog eens spijt van krijgen, dat geloofde hij vast en zeker. Terwijl de soldaten met David in hun midden verder gingen, liep Simeï hoog boven hen met hen mee, terwijl hij stenen en modder naar hen gooide en de hevigste verwensingen David naar het hoofd slingerde. De soldaten van David schaamden zich, maar zwegen. Hun koning David wilde dit zo. Toen Simeï er ten langen leste mee stopte, haalden ze opgelucht adem.

Na een mars van uren en uren kwamen ze eindelijk in de Jordaanvallei en daar zetten ze voor de komende nacht hun tenten op.